

A ZÖLD KABÁT

Két nagy nyárfa állt a templom előtt, a jobb oldalon. Amikor ministrálni kezdtem, csak a kórusablak aljáig értek. A plébános azt mondta, nézzétek, milyen gyönyörűek ezek a fák, és figyeljétek csak, hogyan védik a templomot. A szélről, a hidegtől védik. Nyáron pedig árnyéket adnak, így a tűző nap nem melegíti át a falakat, és bent a templomban mindig jó hűvös van.

Nézünk a fákat. Majdnem egyforma magasak voltak. Mikor ezt a plébános mondta, úgy sütött a nap, hogy egész átvilágította a nyárfák leveleit. Szép világoszöldek voltak a levelek. Aztán bementünk a templomba, és nekem úgy tűnt, bent hűvösebb van, mint máskor. Legalábbis a bejáratnál, ahol a szenteltvíztartók vannak. Amikor tél lett, a bejárat részben mindig melegebb volt, mint beljebb. Pedig ott nyílott az ajtó is. Mire leesett a hó, a két nyárfa már eltakarta a kórusablakot. Találgattuk, hány métereselek lehetnek. A Dáni azt mondta, tizenöt, az Alex meg azt, hogy a fenét, ezek legalább húsz méter magasak, én meg azt mondtam, hogy harminc. Erre a Dáni röhögött, hogy te hülye vagy, te hallgass, az Alex meg rögtön kivédte, hogy hülye hát, tiszta hülye, tudjuk, hogy inkláziás. A Dáni erre még jobban röhögött, és azt kiabálta, hogy inklúziós, te számár, tudod te egyáltalán, mi az, hogy inklúziós? Erre az Alex is röhögött, és azt mondta, tudom hát, az olyan mafla, mint a Maxi, aki még olvasni se tud. Én erre rögtön nekik ugrottam, hátra vágtam az Alexet, hogy összegörnyedj, a Dáni meg rögtön szaladt árulkodni a plébánosnak, hogy a Maxi verekszik, nem is akárhol, hanem a templom előtt, ahol látja az isten. A plébános épp jött ki a templomból, és hallottam, hogy azt mondja a Dáninak, hogy az isten mindenkint mindenhol lát. Odajött, megölegette az Alexet, aki már bögött, csak hogy lássa a plébános, mennyire hátra vágtam, beküldte a hittanterembe vizet inni, engem meg kézen fogott és bementünk a parókiaira. Ott el kellett mondanom, hogy miért vágtam hátra az Alexet. És közben kiderült, hogy abban mégis igazam volt, hogy a fák harminc méter magasak, mert a templom harminchárom méter magas, és a fák hegyétől még csak egy kis rész látszik a toronyból, meg a kereszt, ami még két méter. Ezt én mind összeadtam meg ki is vontam a harmincháromból a hármat, és a végén megkérdeztem a plébánost, hogy ha így tudok számolni, akkor hülye vagyok-e. A plébános meg azt mondta, hogy nem vagyok hülye, ebben biztos lehetek.

Én akkor megígértem neki, hogy nem verekszem többé. A templomban és a templomudvarban eddig se verekedtem, de a Dáni azért megkapta a magáét másnap, hazafelé, az árulkodásért. Meg a csúfolódásért. Ahhoz már a plébánosnak semmi köze. Mert abban azért vele sem tudtam egyetérteni sose, amikor azt mondta, hogy ha valaki pofonvág, tartsam oda a másik arcomat is. Szerintem ha én odatartom, akkor tartsa oda a Dáni is meg az Alex is, mert azt is a plébánostól tudom, hogy mindenki egyforma, még akkor is, ha nem hasonlítunk egymásra. Ezt a Jézuska írta bele a Bibliába, ő pedig ember is volt meg isten is, és föl tudott szállni az égbe repülő nélkül. Ugyanez derült ki az egyformaságról akkor is, amikor másodikban a hittanórán megkérdezte a plébános, hogy ki szeretne ministrálni. Majdnem a fél osztály felnyújtotta a kezét, és a plébános mindnek megengedte, még nekem is. Az Alex persze mindjárt jártatta a száját, hogy ugyan, plébános úr, a Maxi? Az úgyse tud ministrálni, nem tud az semmit, tavalaj majdnem megbukott. A plébános meg azt mondta, hogy nem szabad ilyeneket mondani, mert mindenki egyforma az isten előtt, és mindenki tud valamit, a Maxi például majd megtanul ministrálni. Akkor az Alex elhallgatott. Én is hallgattam, és olyan furcsa volt, hogy amikor ezt a plébános mondta, előntött engem valami melegség, mintha egy jó meleg kabátot terítették volna rám. Aztán már azt se bántam, hogy mikor véget ért az óra, és a plébános kiment, az Alex rögtön elkezdte: Ma-xi-mi-li-án, Ma-xi-mi-li-án, az e-sze egy de-ka tán! Meg a másikat: Mi-li-mé-ter, mi-li-án, ez a Ma-xi di-li ám! Hiába mondta, én még mindig éreztem azt a jó meleget, ami körbefogott, hát inkább kimentem az udvarra szaladgálni egyet, el is felejtettem nyakonválni az Alexot.

És valóban gyorsan belejöttem a ministrálásba, meg is dicsért a plébános, hogy milyen ügyesen tudom lóbálni a füstölőt, és mindig csöndben vagyok, amíg a mise tart. Nekem meg soha eszembe se jutott beszélgetni a másik ministránssal, míg álltam az oltár előtt, nem is ásitoztam soha mise közben, mint a Dáni. Az olyan szép, mikor mindenki

énekel a templomban, és a legjobb az egészben, mikor a plébános megszűsz a bort, utána meg elmosogat és el is törli az edényeket. Én még soha nem láttam férfit mosogatni. Se törölgetni. Nálunk otthon mindig a mamám mosogat.

A plébános sokszor kivédett engem, ha az Alexék izélgettek, és olyankor mindig olyan volt, mintha rám terítette volna azt a jó meleg kabátot. Amikor a két nyárfáról mesélt nekünk, hogy azok hogyan védik a templomot, nekem az a kabát jutott eszembe. Mintha a két nyárfa borított volna kabátot a templomra, hogy az ne fázzon télen, vagy hogy nyáron hűvöst tartson neki a kabát. Egy éjjel álmodtam is, hogy esik a hó, a templom meg egy hatalmas, zöld kabátba volt felöltöztetve. Rajtam is ugyanolyan színű zöld kabát volt, könnyű és puha, leért egész a bokáig, én meg mentem a templom körül a hóesésben. Odaértem a sekrestyés felőli részhez, és láttam, hogy ott gombolódik a kabát, egészen a kereszt alatt volt a gallérja. Megkerültem a templomot a másik oldalon, és amikor odaértem a nyárfákhoz, láttam, hogy nem is nyárfák azok, hanem a plébános. Mintha a plébános két lába lett volna a két nyárfa törzse, ő meg olyan magas volt, mint a templom. Fölnéztem, és láttam, hogy ott fent, a magasban mosogat az oltáron. Még álomban is úgy elcsodálkoztam, hogy eltátoztam a szám, a hópihéek behullottak, én meg csak nyeltem őket, és olyan ízük volt, mint a vaníliafagynak. Ekkor a plébános lenézett onnan fönről, mosolygott, és én tudtam, hogy nem fogja mondani, hogy nem szabad enni a havat. Nem is mondta, hanem lenyújtotta a kezét. Hosszú-hosszú karja volt, és a tenyere mindig nagyobb lett, ahogy ereszkedett lefelé. Mire leért, akkora volt, hogy én kényelmesen beleülhettem. Bele is ültem a tenyerébe, ő meg behajlította az ujjait, úgyhogy hátradőltem a tenyerében, mint egy fotelban, és éreztem, ahogy emelkedek. Alig vártam, hogy fölérjek hozzá, de nem értem fel, mert becsörgött az óra, és felébredtem.

Gondoltam, hogy majd a következő hittanóra után elmesélem neki, mit álmodtam, de nem meséltem el. A következő hittanóra végén, alighogy elimádkoztuk a hiszekegyet, a plébános sietett ki a teremből, azt mondta, most nem beszélgetünk, menjen mindenki szépen haza, mert mennie kell, jöttek a mesterek. De akkor már hallatszót is valami erős zúgás a templomudvarból. Amikor kijöttünk, a kijáratnál a szakács néni állt, és azt mondta, most csak a másik kapun szabad kimenni, a nagykapun nem, nehogy ránk dőljön a fa. Alighogy ezt kimondta, egy nagy recsenés hallatszót a templom felől, és ahogy odanéztünk, láttuk, hogy dől az egyik fa, vagyis zuhan, rá egyenesen a templomkerítésre. Egy nagy robaj volt, aztán egy pillanatig csönd, majd megint felzúgott a gép, mi meg csak álltunk, mindenki meg volt ijedve. Akkor közelebb mentünk, amennyire a szakács néni engedte, és akkor az Alex már ordibált, hogy hallatszódjon a hangja a zúgástól, hogy húúúúúú, most kellene megmérni, figyelj, milyen hosszú, mondtam én, hogy megvan húsz méter!!!

Én csak akkor kezdtem érteni, hogy mi történik. A fa a földön fektült, még zöldek voltak a levelei, az egész templomudvar zöld lett tőle e templom előtt, és láttam, ahogy a favágó fűrész óriási éle a másik fa aljában halad mindig beljebb. A fűrész ordított, és én is ordítani akartam, hogy hagyják abba, hogy ne bántsák a fát, de nem jött hang a számon, hirtelen nagyon fájni kezdtem, és nem volt levegőm. Akkor odajött a plébános hozzánk, és nagyon mérgesen zavart bennünket haza. A többiek meg is indultak, én meg nem bírtam megindulni, csak ordítani akartam, hogy miért nem szóltak, miért nem kérdeztek bennünket, szabad-e bántani a fákat, és akkor egyszerre csak megjött a hangom, és ordítottam, ordítottam, torkom szakadtából, már én se tudtam, mit, csak azt tudom, hogy egyszer csak éreztem, hogy többen lefognak, és azt kiabálják, hogy nyugodjál le, nyugodjál le. És akkor megint egy hatalmas zuhanás hallatszót, gondolom, akkor dőlhetett ki a másik fa.

A plébános vízzel mosdatott, közben azt mondogatta, hogy figyelj, muszáj volt, már korhadt a törzsük, bármikor kidőlhetek volna, ne adj isten, agyonüthettek volna valakit. Én akkor már nem ordítottam, hanem olyan furcsán nyugodt voltam, nem is nyugodt, hanem valahogy minden mindegy volt. Mondtam is, hogy mindegy, de többet nem jövök ministrálni, hittanra se jövök többet.

Ahogy mentem a kapu felé, még hallottam, hogy a szakács néni kérdegeti a többieket, hogy hát mi van ezzel a Maxival, és Alex hangját is hallottam még, hogy ugyan hagyja, szakács néni, hülye ez, tiszta hülye, de nem is csoda, hát inkláziás.